

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové, soudkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudce JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **N. M.,** zastoupené JUDr. Filipem Svobodou, AK se sídlem v Praze, U Demartinky 1, 150 00, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 936/3, 170 34, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2011, č. j. 10 Ca 433/2009 - 35,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

III. Ustanovenému advokátovi JUDr. Filipovi Svobodovi se určuje odměna ve výši 4800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30-ti dnů od doručení tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 2. 12. 2009, č. j. MV-68812/VS 2009-2; tímto byl zamítnut její rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4. 8. 2009, č. j. OAM-3390-5/TP-2009, kterým byla podle ustanovení § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/199 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)

zamítnuta žádost stěžovatelky o povolení k trvalému pobytu podle ustanovení podle § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

V kasační stížnosti stěžovatelka nejprve obecně namítá nepřezkoumatelnost rozhodnutí z důvodu absence řádného odůvodnění v rozsudku městského soudu. Dále uvádí, v návaznosti na vyjádření městského soudu - že prvoinstanční rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno, ale že tuto chybu napravil v rozhodnutí o zamítnutí rozkladu ministr vnitra - že rozhodnutí o rozkladu neumožňuje napravovat vady prvoinstančního rozhodnutí, s výjimkou případu, kdy je rozkladu plně vyhověno. Z toho usuzuje, že soud měl rozhodnutí ministra vnitra zrušit, a proto spatřuje v tomto nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Stěžovatelka dále uvádí, že dle ustanovení § 50 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) je právě správní orgán odpovědný za to, že budou zjištěny veškeré skutečnosti důležité pro rozhodnutí. Pokud tedy rozhodující orgány dávají k tíži stěžovatelky, že ve spisech není např. zmíněno její těhotenství, jedná se o okolnost, která má pro řízení nepochybně význam a která díky délce řízení nemusela být stěžovatelce v okamžiku podání žádosti ještě známa. Podle stěžovatelky ji měly orgány vyzvat k tomu, aby případně nově vzniklé okolnosti důležité pro rozhodnutí uvedla, respektive si informace o narození dítěte měly úřady dohledat v registrech.

Z výše uvedených důvodů proto stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost je podle ustanovení § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Vzhledem ke skutečnosti, že první stěžovatelkou namítaná námitka, absence řádného odůvodnění rozsudku městského soudu, byla v podané kasační stížnosti předestřena pouze bez jakéhokoli bližšího konkretizování a uvedení jasných, dostatečně individualizovaných tvrzení, mohl tuto námitku posoudit Nejvyšší správní soud pouze v obecné rovině.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu je rozhodnutí soudu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud např. z jeho odůvodnění není vůbec zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci obsaženou v žalobě a proč soud subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy (srov. rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupný na www.nssoud.cz). Nepřezkoumatelnost je

také dána tehdy, opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu posoudit důvodnost jedné ze žalobních námitek (srov. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS), a rovněž tehdy, není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě a proč žalobní námitky považuje za liché, mylné nebo vyvrácené. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (srov. např. rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS).

Nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost je obecně takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat, co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS). Uvedeným požadavkům na obsah odůvodnění soudního rozhodnutí městský soud v daném případě dostál, tato námitka je zcela nedůvodná.

K námitce stěžovatelky ohledně nedostatečného odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, které měl napravovat svým rozhodnutím ministr vnitra, Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatelka v dané námitce nerozlišuje dvě části rozhodnutí, a to výrok a odůvodnění. Změna odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí se nemusí promítnout do výroku správního rozhodnutí odvolacího orgánu (tzn. i správního orgánu v daném případě rozhodujícím o rozkladu). Ke změně výroku, resp. ke zrušení prvostupňového správního rozhodnutí by nepochybně muselo např. vést, pokud by odůvodnění prvostupňového orgánu bylo zcela liché, resp. by bylo založeno na zcela jiné právní kvalifikaci, než ke které by dospěl odvolací orgán. V daném případě byl rozklad zamítnut, přitom žalovaný dospěl ke stejnému závěru jako správní orgán I. stupně, tj. že nebyly shledány důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by stěžovatelce mělo být vydáno povolení k trvalému pobytu podle ust. § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Oba správní orgány posuzovaly stěžovatelkou tvrzené shodné důvody, pro které o udělení pobytu žádala, a to, možnosti pro zajištění vstupního víza pro svého mentálně postiženého syna, který je v péči rodičů manžela v Kyrgyzstánu, stěžovatelka tvrdila rovněž, že má obavy z návratu do vlasti kvůli svému přestupu k evangelické církvi a pro dluhy manžela. Správní orgán I. stupně v odůvodnění konstatoval, že tyto uvedené důvody nejsou rozhodnou okolností, na základě které by bylo možno udělit povolení k trvalému pobytu dle § 66 zákona, dále uvedl, že stěžovatelka má mm možnost využít jiných institutů. Toto kusé odůvodnění poté žalovaný pouze doplnil, a to tím, že uvedl na str. 3, že stěžovatelka již využila všech právních nástrojů, které český právní řád poskytuje cizincům, kteří se nechtějí do země původu vrátit (odkazuje zde na rozhodnutí ministra vnitra, kterým byl zamítnut rozklad proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatelky o povolení k trvalému pobytu dle § 67 zákona o pobytu cizinců, proti němu byla podána žaloba dne 11. 11. 2008, usnesením městského soudu ze dne 10. 4. 2009, č. j. 11 Ca 379/2008 - 19 byl návrh na přiznání odkladného účinku zamítnut a o žalobě nebylo dosud rozhodnuto; stěžovatelka podala druhou žádost dne 6. 5. 2009, po podání žádosti bylo vydáno vízum za účelem strpění pobytu). Dále žalovaný konstatuje, že ze správního

spisu vyplývá, že stěžovatelka založila spolu s manželem obchodní společnost a bylo jim vydáno živnostenské oprávnění). V této souvislosti též zmiňuje, že pokud hodlá stěžovatelka na území České republiky trvale žít, měla by využít jiných ustanovení zákona o pobytu cizinců než těch, která jsou svým způsobem mimořádná a svou povahou ochranná; žalovaný zde konkrétně zmiňuje některý z dlouhodobých pobytů, např. za účelem zaměstnání nebo podnikání, ovšem vždy za předpokladu splnění všech podmínek stanovených zákonem pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR. Závěrem žalovaný v této souvislosti poukazuje na to, že při splnění a dodržování zákonných podmínek nehrozí stěžovatelce vyhoštění z území České republiky. Z odůvodnění žalovaného nelze dospět k závěru o tom, že by žalovaný jakkoli měnil rozhodnutí, resp. rozhodovací důvody orgánu prvostupňového, nýbrž pouze v odůvodnění doplnil informace, které mohou být návodem pro další postup stěžovatelky při získání povolení na území České republiky pobývat. Nebyl tedy důvod pro zrušení rozhodnutí prvostupňového orgánu, jak se stěžovatelka mylně domnívá.

Stejně tak je lichá stěžovatelčina poslední námitka týkající se dokazování před správními orgány. Podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá z jiných důvodů hodných zvláštního zřetele. Přestože je správní řízení ovládáno zásadou materiální pravdy, čemuž odpovídá zásada vyšetřovací, podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán, břemeno tvrzení ohledně existence důvodů hodných zvláštního zřetele pro vydání povolení k trvalému pobytu ve smyslu § 66 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců leží na straně žadatele. Žadatel tedy musí při podání žádosti či následně v průběhu správního řízení uvést (i bez užití právnické terminologie) natolik závažné a naléhavé důvody, které by mohly být vnímány jako zvláštního zřetele hodné pro povolení trvalého pobytu. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval všechny v úvahu připadající důvody, které by mohly obstát jako hodné zvláštního zřetele, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů o povolení k trvalému pobytu žádá. V průběhu řízení musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, o které svoji žádost opírá, teprve na jejich základě správní orgán relevantnost toho kterého důvodu posoudí. Pokud žadatel neunese již samotné břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat. Je třeba brát v potaz, že obecně existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, resp. mu zákon přímo stanoví, že jej unést musí, (např. ust. § 50 odst. 3 správního řádu), povinnost tvrzení leží vždy primárně na žadateli. Nelze tedy přisvědčit názoru stěžovatelky, že to byl správní orgán, kdo měl stěžovatelku vyzývat, resp. zjišťovat skutečnosti, které sama v řízení neuplatnila.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky uplatněné stěžovatelkou ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. důvodnými, a proto dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné

náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Stěžovatelce byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven advokát, v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8, § 120 s. ř. s.).

Ustanovenému advokátovi náleží v souladu s ust. § 11 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) odměna za dva úkony právní služby (převzetí a přípravu zastoupení a sepsání kasační stížnosti) ve výši 2 x 2100 Kč a náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 4800 Kč; tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám advokáta do 30-ti dnů od doručení rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (ustanovení § 53 odst. 3, ustanovení § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. listopadu 2011

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu